

Ben Bir Megafonum

Daniel Cohn-Bendit

St. Nazaire, 18 Mayıs

Eğer öğrencilerin burjuva çocukları olduğunu söylüyorsanız haklısınız. Ancak içlerinden bir azınlık sınıflarından tamamen kopmuş durumda. İşçilerle birleşmeye hazırlar. Nerede? Sokakta, tartışabileceğimiz ve harekete geçebileceğimiz yerde. İnsanlar iç savaştan bahsediyor. Ama bir tarafta işçiler, köylüler, öğrenciler, diğer tarafta burjuvalar var. Burjuvalar sokaklarda savaşmayacak. Ve onların polisi Paris'te bağlı. Etrafta dolaşacak yeterli sayıda polis yok. Önderlik ettiğimiz ileri mücadelenin ilk aşaması fabrikaların işgali olmalıdır. Sonra da devrimci konseylerin kurulması. Yeni yönetim biçimleri bulmalıyız. Üretim araçlarının efendisi olmalıyız. Ücret eşitliği, bu çok önemli. Eşitlikçi bir toplumda ücretler eşit olmalıdır.

Mesele sendikal harekete saldırmak değil, sloganları ya da pankartları ne olursa olsun herkesin söz sahibi olabileceği bir işçi demokrasisinin koşullarını yaratmaktır. Ben sendikal örgütlerin liderlerine saldırıyorum, sıradan sendika üyelerine saldırmıyorum. İşçi hareketinin birliği gençler tarafından sağlanacaktır. Dükkan dükkan genç sendikacılar birleşmelidir. Birlik tepeden gelmeyecektir.

Frankfurt, 23 Mayıs

Soru: Siyasi pozisyonunuzu nasıl tanımlıyorsunuz?

Cohn-Bendit: Temel olarak ben bir anarşistim ... Marksist-anarşist.

Soru: Bazı gazeteciler sizi devrimin lideri olarak tanımladı.

Cohn-Bendit: Bırakın saçmalıklarımı yazsınlar. Bu insanlar öğrenci hareketinin herhangi bir şefe ihtiyacı olmadığını asla anlayamayacaklar. Ben ne bir liderim ne de profesyonel bir devrimciyim. Ben sadece bir sözcüyüm, bir megafonum.

Soru: Fransa'dan sınır dışı edilmenizin nedeni nedir?

Cohn-Bendit: De Gaulle'ün beni neden sınır dışı ettirdiğini anlamıyorum. Gerçekten bu kadar aptal olabilir mi?

Soru: General de Gaulle'e karşı kişisel bir nefretiniz varmış gibi konuşuyorsunuz...

Cohn-Bendit: Bu doğal olarak bir taktik. Her şeyden önce beni rejimin ajan provokatörü olarak göstermek isteyen Parti'nin suçlamalarına karşı kendimi savunmak için. Çünkü şu anda de Gaulle'ün yenilmesini istemiyorlar.

Soru: Bir Halk Cephesini destekler misiniz?

Cohn-Bendit: Şu anda bir Halk Cephesi durumu netleştirmek için son derece olumlu bir adım olacaktır: kitleler sendika bürokrasisinin ve geleneksel işçi sınıfı partilerinin doğasını daha iyi anlayacak ve ardından Komünist Parti'nin solunda bir alternatif çok kolay bir şekilde oluşturulabilecektir.

Soru: Bu biraz aşırı basitleştirme değil mi?

Cohn-Bendit: Hiç de değil. Bakın, iki uç olasılık var: bir yanda faşist tipte bir gericiliğin zaferi ve proletaryanın en az on yıl boyunca görece yenilgisi. Öte yandan, bu yüzyılın başında Rusya'da olduğu gibi bir durum gelişebilir: 1905 ya da Şubat 1917. Eğer Şubat 1917 gibi bir durum ortaya çıkarsa, diyelim ki Mitterand ya da Waldeck-Rochet adında bir Kerensky ile sözde bir Halk Cephesi var. Menşevik sıkıntısı çekmeyeceğimiz kesin: asıl zorluk Bolşevik bulmak!

Soru: Ama boşlukta bir Fransız devrimi mümkün mü?

Cohn-Bendit: Hayır. Tek bir ülkede devrim kesinlikle mümkün değildir. Ayrıca ekonomik açıdan da. Örneğin toplumsal çatışmanın neden olduğu bir ekonomik kriz tek bir ülkede izole kalmaz. Ya da bir mali kriz, bir dolar krizi, bildiğiniz gibi tüm ülkeleri aşar. Sistem uluslararasıdır. Ancak her bir parçasının altını oyarak işe başlamalıyız ve Paris'te başladığımız şey de bu. Paris'te durum gerçekten de devrim öncesi olarak tanımlanabilir.

Soru: Tüm bunlar olurken Komünist Parti'nin rolü nedir?

Cohn-Bendit: Parti şu anda birbirini destekleyen iki güç yapısından biridir. Bir tarafta De Gaulle ve devleti.

Savunmadadır ve Devlet içindeki iktidar konumunu savunmaktadır. Parti savunmadadır çünkü işçi sınıfı hareketi içindeki iktidar konumunu savunmakla yükümlüdür. Buna karşın bizim eylemimiz saldırgandır: bu onun avantajıdır. Mevcut durumdan kaynaklanan tüm bu ara ve geçici hedefler, aşağıdan gelen tüm güçlü baskılar, eski iktidar yapılarını zorlamaktadır. Biliyorsunuz, bu durumda Parti'nin

burjuva devletinin dizginlerini eline almaya pek niyeti yok. Moskova kesinlikle buna karşı: General'e, Fransız Komünist Partisi'nin küçük bürokratlarından çok daha fazla güveniyorlar.

Soru: Sonuç olarak bir Halk Cephesi kitleleri Parti'den koparacak mı?

Cohn-Bendit: Evet, fikir aşağı yukarı böyle, ama gerçekte her şeyin çok daha karmaşık olduğunu unutmayın. Partinin varlığı nesnel bir gerçekliktir, kimse bir günden diğerine onu ortadan kaldırmaya karar veremez. Parti ve CGT sayesinde sınıf mücadelesi kavramı işçi sınıfı bilincindeki önemini korumuştur. Bizim başarımız, Parti'nin açıklamaları ile gerçek reformist siyaseti arasında var olan bölünmeleri bilince çıkarmak olacaktır. Son birkaç gündeki mücadelelerde muazzam adımlar attık.

Soru: Ama işçiler fabrikalara girmenize izin vermedi.

Cohn-Bendit: Bu doğru değil. Parti görevlileri fabrika kapılarını üzerimize kapatmayı sadece kısmen başardılar. İktidarlarını kaybetmemek için bunu yapmak zorundaydılar ama bu onlara pahalıya mal oldu ve olacak.

Soru: Öğrenci hareketini yeni bir Enternasyonal olarak görüyor musunuz?

Cohn-Bendit: Şu anda uluslararası düzeyde bireysel temaslar ve grup temasları var, ancak henüz ortak bir eylemden söz etmek mümkün değil. Eylem aşağıdan, fiili durumdan doğar. Tıpkı kapitalizme karşı mücadelede olduğu gibi.

Soru: O halde temasları yoğunlaştırmayı mı düşünüyorsunuz?

Cohn-Bendit: Elbette, ama temel sorun bu değil. Koordinasyon olumlu bir kazanım olacaktır, ancak bir Öğrenci Enternasyonalı beni ilgilendirmiyor. Beni hiç ilgilendirmiyor. Oluşturmamız gereken şey, öğrenci hareketinin bir bileşeni olacağı yeni bir devrimci soldur. Aksi takdirde öğrenci hareketi bir protesto hareketinin sınırları içerisinde izole bir şekilde kalacaktır. Ancak bunu çoktan aşmış olabiliriz. Fransa'da, İtalya'da ve bir dereceye kadar Almanya'da, sadece yerel düzeyde olsa bile, işçi sınıfıyla bağlantılar zaten var.

Soru: Sizce yeni devrimci hareketin örgütsel biçimi ne olacak?

Cohn-Bendit: Bunu söylemek henüz mümkün değil... En altta gruplar yaratıyoruz: yerel eylem için işbirliği yapan işçiler ve öğrenciler. Ama bundan daha kesin konuşmanın mümkün olduğunu sanmıyorum.

Soru: Belki de onlar zaten yeni devrimin Bolşevikleridir, belki de proletarya diktatörlüğünü kurmaya çoktan karar vermişlerdir?

Cohn-Bendit: Hayır, proletarya diktatörlüğü değil. Biz tüm otoritelere karşıyız.

Londra, 12 Haziran

Soru: Tam olarak neyi savunuyorsunuz? Komünist misiniz?

Cohn-Bendit: İşçiler ve öğrenciler için kendi kaderini tayin hakkı için işçi konseyleri kuranları destekliyorum. Eğer bu komünistlikse bana komünist diyebilirsiniz. Ama ben Sovyet siyasetine katılmıyorum. Günümüzde siyaset o kadar basit değil. Ben işçilerin kendi kendini yönetmesi için mücadele eden biriyim. Ancak Sovyetler'daki hükümetin politikasına katılmadığımı söylediğimde, İngiltere, Fransa, Almanya, ABD vb. hükümetlerin politikasına da katılmadığımı unutmayın.

Soru: Danny, Fransa'daki öğrenci hareketinin lideri olarak görülüyorsunuz.

Cohn-Bendit: Affedersiniz, ben asla bir şeye liderlik etmeyeceğim. İnsanlara asla ne yapmaları gerektiğini söylemeyeceğim. Ne yapmak istiyorlarsa onu yaparlar, ne yapmak istemiyorlarsa onu yapmazlar.

Soru: Bu ülkeye siyasi sığınma talebinde bulunmak istediğinizi söylediğiniz bildirildi.

Cohn-Bendit: Bunu söylediğim doğru. Bu bir siyasi incelik meselesi. Daha önce Fransa'da faşizm öncesi bir durum olduğunu söylemiştim. Fransa'da devrim öncesi bir durum varken bu ülkeye gelip sığınma talebinde bulunan başka bir adam daha vardı. Bu 1940 yılıydı ve adı de Gaulle'dü. Sığınma talebinde bulundu.

Soru: De Gaulle bir Fransız'dı. Şimdi Danny, sen bir Fransız değilsin.

Cohn-Bendit: Kendimi de Gaulle ile kıyaslamak istemiyorum, anlıyorsunuzdur. Genç insanlar için Fransız ya da Alman olmanın bir önemi yok. Sınırları dert etmiyoruz. Ben Fransa'da doğdum ve orada yaşadım ve kendimi bu anlamda bir Fransız olarak görüyorum. Genç insanlar böyle düşünüyor. Altmış-yetmiş bin kişinin "Hepimiz Alman Yahudisiyiz" diye bağırması benim için önemli.

Soru: Ama Danny, kalın kafalı olabilirim ama hala ne tür bir hükümet istediğinizi anlamıyorum.

Cohn-Bendit: İşçilerin, köylülerin ve öğrencilerin kendi kendini yönetmesini istiyoruz: fabrikalardaki insanlar çalıştıkları yeri kontrol etsinler ve öğrenciler çalıştıkları yeri kontrol etsinler.

Soru: Ama Sorbonne'da istediğinizi elde ettiniz. Öğrenciler neden hala gösteri yapıyor?

Cohn-Bendit: Öğrenciler işçi sınıfını destekliyor. Bir buçuk milyon işçi hala grevde ve para için grev yapmıyorlar, yaptıkları işin kontrolünü istiyorlar.

Soru: İngiltere'de nasıl karşılandınız, tepkiniz nedir?

Cohn-Bendit: Şaşırmadım. Görünen o ki tüm hükümetler baskıcı bir toplumda yaşadığımızı söylerken haklı olduğumuzu göstermek istiyor. İngiltere'ye geliyorum ve beni içeri almak istemiyorlar. İki yıl önce buraya geldim ve kimse tek kelime etmedi. Garip. İngiltere'de bazı insanlarla görüşmek istediğimde Bay Wilson ve İçişleri Bakanlığı'na sormak zorunda değilim.

Soru: Buradaki öğrencilere nasıl devrim yapılacağı konusunda bazı tavsiyelerde bulunmak istemez misiniz?

Cohn-Bendit: Devrim ihraç edemezsiniz. Hayır, topluma karşı protesto ihraç edemezsiniz. Fransa'da neler yapıldığını açıklayabilirsiniz ama bu tavsiye değildir, sadece açıklarsınız. Nasıl futbol oynanacağı konusunda bilgi alışverişinde bulunabilirsiniz ama futbol oyunu ihraç etmezsiniz.

Soru: Lordlar Kamarası'nda bu ülkedeki planları uygulamak için güç kullanma niyetiniz olduğu söylendi.

Cohn-Bendit: Pek çok insan benim bildiğimden daha fazlasını biliyor. Her türden insanın ne yaptığımı ve organize ettiğimi bilmesi çok ilginç. Gerçekten Batman ya da Superrnan'dan daha iyi olmalıyım, sadece etrafta dolaşıp dünya devrimini organize ediyorum. Bence bunun nedeni insanların İngiltere'deki durumdan dolayı korkmaları. Ve sonra küçük bir şeyin patlamasından korkuyorlar çünkü insanlar bu ülkede mutlu değiller. Belki de sorun budur.

Londra 13 Haziran (BBC TV)

Posia

Daniel Cohn-Bendit
Ben Bir Megafonum

<https://libcom.org/library/i-am-megaphone-daniel-cohn-bendit>
Çevirmen:Nuri Can Alber Çabuk

edu.wll.im